

Mekansız
mimarlık
eğitimi (!) S.2

Kızılay'a
makyaj S.3

Kızılay
meydan
olsun! S.4

Kaldırım mı
otopark mı? S.5

Loş ışıklı
boş kule S.7

Birlik Parkı
yok olmasın!!! S.11

Başbakanlık
taşınıyor mu? S.13

Van, deprem,
ölüm... S.14

ÖNÜM ARKAM SAĞIM SOLUM

SOBE

09

S.8-9

**Direnişin ve Umudun
Başkenti Ankara
için**

KENT BİR ARADA YAŞADIĞIMIZ, PAYLAŞTIĞIMIZ, EĞLENDİĞİMİZ, ZEVLİ ALDIĞIMIZ YER, İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN kentine sahip çık!

SOBE'den

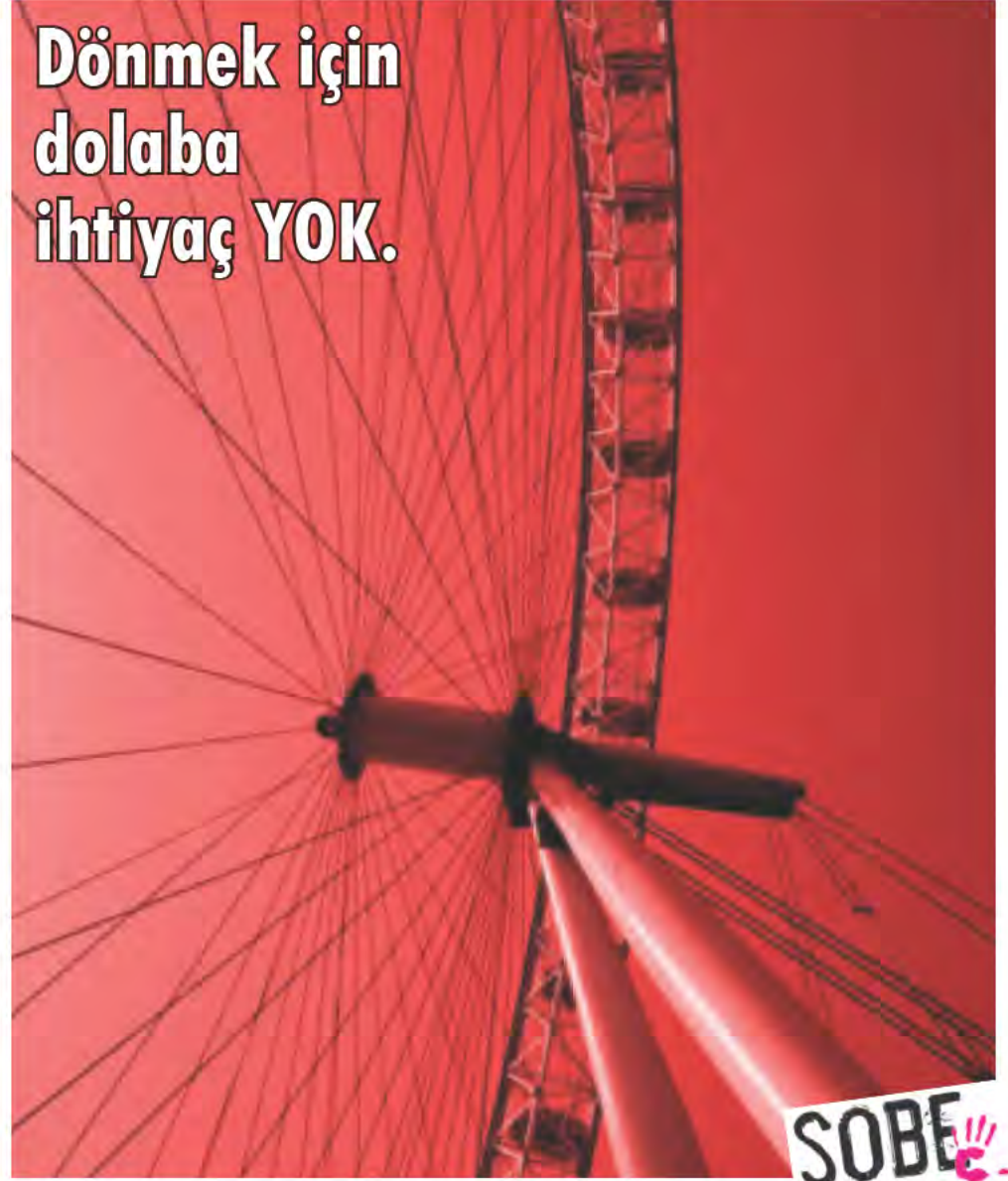
Geçen sayıda tüm toz pembe resmi açıklamalara karşın, Türkiye'nin olumsuz verilerini ele aldık. Bu sayıda Ankara'ya ilişkin, bir rapor sunuyoruz. Atatürk Orman Çiftliği'nden Dikmen Vadisi'ne, ulaşım sorunlarından Kuzey Ankara Kentsel Dönüşümü'ne, Kızılay Projesi'nden Ulus Tarihi Kent Merkezi'ne çok sayıda sorunun var. Bütün bu sorunlarda herkesin hakkı olan "yaşanılır kentsel çevre" ve "iyi mimarlık" kulak arkası ediliyor.

Kentlerimiz, ne yazık ki mimarlığın nimetlerinden yeterince faydalanmıyor. Oysa mimarlığımız kentin her tarafını bir mücevher haline getirebilecek yeteneğe ve birikime sahip. Örneklerini de görüyoruz. Avrupa'yı ya da gelişmiş ülkeleri kıskanmamıza gerek yok. İnaniyoruz ki, mimarlarımıza o olanaklar tanınsa, tek tük de olsa hakkını veren işverenlerin verdiği olanakla ellerinden çıkan mücevher değerindeki yapılar çöplüğün içinde kalmaz, kentsel bütünlük içinde yerini bulur. Bugüne kadar elbette politikacıların, sermayenin yanlış tutumları var. Daha çok spekülasyonların yönlendirdiği bir kentleşme yaşadık ve politikacılar da genelde hep bu spekülasyonlarla işbirliği içinde oldular. Bu da bugün içinde olduğumuz kötü kentsel çevreyi getirdi.

Ama bunda yoksulluğun da etkisi var. Bağımsız kaynaklar daha fazlasını söylüyor ama TÜİK verilerini dikkate alsak dahi, ülkemizde çok ciddi bir yoksulluk ve yaşam standartlarında bir düşüş söz konusu. Yoksulluk kentlerimizin şekillenmesinde önemli bir rol üstleniyor. Kent halkı ne kadar yoksulsa, kentin biçimlenmesi de o kadar yoksullaşıyor. Son yıllarda geliştirilen kentsel dönüşüm projeleri bunu değiştirme iddiasını taşıyor, ama yetersiz. Kentsel dönüşüm, gelir dağılımındaki adaletsizliğin giderilmediği, özgürlüğün ve demokrasinin gelişmediği yerde halkın barınma sorununa doğru çözüm getirmekten çok başka amaçlara hizmet ediyor.

Sayfalarımız arasında, Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nin tüm kent halkını davet ettiği bir "forum" duyurusu var. İyi mimarlığın, iyi kentsel çevrelerin hepimizin hakkı olduğunu anımsayacağımız ve tüm ilgililere anımsatacağımız foruma tüm okurlarımız davetlidir.

Dönmek için dolaba ihtiyaç YOK.

SOBE

Güvenpark'a dönme dolap projesini gördünüz mü? Sıhhiye'den Kuğulu Kavşağı'na, bulvar üzerindeki 135 yapının cepheleri kaplanacak derken bir de bu çıktı. Dönme dolapla dönerken Kızılay'daki cepheleri seyredeceğiz anlaşılan. Varsın Cumhuriyet'in kuruluşunun sembolü olan Güven Anıtı ile özdeşleşmiş Güvenpark'la dalga geçsin. Ne önemi var? Kentsel dönüşüm dedikleri bu olsa gerek. Teleferik de geldi mi, değmeyin keyfimize. Kent kimliğinin ne olduğundan, tarihten, Avrupa Kentsel Şartı'ndan, Kentli Haklarından, İnsan Haklarından, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'ndan, Yaya Haklarından bihaber yöneticilerimize kocaman bir SOBE!

“Mekansız” mimarlık eğitimi

Mekân üretiminin tarihsel süreci “ilişkisellikler” üzerinden düşünüldüğünde, onu üreten ve düzenleyen iktidar ilişkileri, mekânı hep, kendi varlığını meşru veya güçlü kıldığı araç olarak kullanmıştır. Birey ve toplum hayatını sınırlandırma, düzene sokma, denetleme, hiyerarşik hale getirme eylemlerinin sahnesi olarak kullanılan mekan, aynı zamanda alınıp satılabilir olma özelliğiyle de bugün en büyük rant sağlayan araç halini almıştır. Bu bağlamla, çılgın yöneticilerin çılgın projelerinden biri olan “Kızılay’da, Sıhhiye’den Kuğulu’ya kadar bulvara bakan bina cephelerini, Selçuklu mimarisi özellikleri taşıyan fibro betonla giydirme projesi” politik amaçların mekâna yansımalarıdır. Ankara’ya Büyükşehir Belediye Başkanı olarak seçilenin, bu seçmeci üsluba yaptığı “Selçuklu mimarisini andırır ama tam Selçuklu değil” şeklindeki trajikomik yorumu ise mekân kullanıcıları ve mekan sanatçıları için son derece vahim bir durumdur.

Projenin uygulanıp uygulanmayacağı tartışılırken, Türkiye’nin mimarlık ve mühendislik eğitimi veren üniversitelerinden birinin cephesinde yapılan yenilik tartışmaya son noktayı koydu. Gazi Üniversitesi Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi olarak kullanılan binanın Celal Bayar Bulvarı’na bakan cephesine yapılan taş kapı ve iç mekanda ki dinlenme ve bekleme alanının duvarlarında yapılan süslemeler “Selçuklu mimarisini andıran ama tam da Selçuklu ol(a)mayan” izler taşıyor.

Yapılan değişimden haberlerinin olmadığını söyleyen fakülte öğrencilerinin ve akademisyenlerin, kendi eğitim merkezlerinde yapılan mekânsal düzenlemeye bile müdahale “edemedikleri” ya da “etmedikleri” gerçekliği, iktidar ilişkilerinin mekân sanatı üzerinde uyguladığı kavramsal ve kılışal hiçleştirme politikalarının akademik alanlardaki başarısıdır. Bu politik başarı, tarihe yön veren kuramcı veya mimarların kemiklerini sızlatır mı bilinmez fakat Kızılay mekânı kullanıcılarına ve müelliflere danışılmamış, estetik ve etik değerlerden yoksun bu çılgın projenin (rotası şaşmış olsa bile) zamanla hayata geçirileceğinin bir göstergesi.

Yöneticiler, “tarihe sahip çıkmak” (!) adına mekanlar üzerinde çılgınca yaptıkları düzenlemelerde, söz konusu bazı tarihi dönemlere tanıklık etmiş yapıları yıkmak, eğlence merkezlerine dönüştürmek, kötü restorasyon projeleriyle tarihi izleri yok etmek gibi yöntemleri tercih ediyor. Bu sefer mekanlar, tarihi hatırlatmakta değil yok etmekte kullanılan araçlara dönüşüyor ve ne yazık ki belgeler, tanıklar, toprak altından çıkan kemikler toplumsal hafızayı canlandırmaya yeterli olmuyor.

Şubat Yumurtaları

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

DEVEKUŞU YUMURTASI:

AKP iktidar olduğundan bu yana “2B arazilerini” satmaya çalışıyor. Sözde orman vasfını yitirmiş arazilerle kentsel dönüşüm yapacaklarını iddia edenler, hem ormanları, tarım alanlarını hem de kentlerdeki gecekondu alanlarını yeni yapılaşmalara açmaya hazırlanıyor. Siyasiler, rant çevreleri yeni bir tasarımı ile konuyu TBMM’ne taşıdılar. “2B Fırsatçıları’na”...

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

TAVUK YUMURTASI

Ukrayna’da ki FEMEN adlı kadın örgütünün protesto eylemini “Soyunmaları kapitalistlere gününü gösterme dürtüsünden mi yoksa erkeklere orasını burasını gösterme dürtüsünden mi kaynaklanıyor” şeklinde yorumlayan Engin Ardıç’a...

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

BİLDİRCİN YUMURTASI:

Güvenpark’a dönme dolap yaparak, Güvenpark’ta dolap çevirmek isteyenlere...

Kızılay'a makyaj

Ankara Büyükşehir Belediyesi, geçtiğimiz günlerde Atatürk Bulvarı esnafının çağrılı olduğu bir toplantıda “Kızılay Değişiyor” adlı projesini tanıttı. Genel seçimler sürecinde Ankara için önerilen “çılgın projelerden” aşına olduğumuz bu proje “Kızılay Değişiyor” adıyla tarif ediliyor. Projenin amacının Kızılay’ı canlandırmak ve modern hale getirmek olduğu, bu amaç doğrultusunda da Atatürk Bulvarı üzerindeki 135 binanın dış cephe giydirmeleri ve ışıklandırılmasının değiştirileceği belirtildi. Projeye göre, dış cephelerde Japonya’dan getirilecek malzemeler kullanılacak ve çalışmalar mülkiyet sahiplerinin vereceği muvafakatnameler ile başlayacak. Muvafakat vermeyen, yani projeye rıza göstermeyen vatandaşların binalarında kamulaştırma yoluna gidileceği ve bina sahiplerinden hiçbir ücret talep edilmeyeceği de bu toplantıda dile getirildi.

Bugün geline nokta Kızılay’ın bir sönükleşme, eski önemini yitirme, hatta yer yer çöküntüleşme sürecine girdiği gözleniyor. Bu süreç 1990’larda konut alanlarının kent çeperine taşınması ve birçok ticaret ve ofis işlevinin merkezden çıkarak alt merkezlere ve kent çevresine doğru dağılması ile başladı. Son yıllarda alışveriş merkezi kültürünün yaygınlaşmaya başlaması ile daha da hızlandı. Bir zamanların en saygın mağazaları Kızılay bölgesini terk etmekte, pasajlar boşalmakta. Bugün Kızılay bölgesindeki işyerleri giderek niteliksizleşmekte, küçülmekte ve sürekli el değiştirmekte. Kamu kurumları kent dışındaki binalara taşınmakta, Kızılay’ı terk eden her işlev bölgeyi biraz daha fakirleştirmekte. Ankara’ya gelen yabancı ziyaretçi ve turistler Kızılay’a artık uğramıyorlar. Eskiden kent merkezinde olan işlevler ve çeşitlilik azalmakta, kent merkezini kullanan bazı toplumsal kesimler kent merkezinden uzaklaşmakta. Böylece, kent merkezi farklı toplumsal kesimlerin bir arada yaşama mekanı olma özelliğini de kaybediyor. Anlaşılan o ki, Ankara Büyükşehir Belediyesi Kızılay’daki tüm bu olumsuz gelişmelerin günahını Atatürk Bulvarı üzerindeki yapıların cephelerine yüklemek istiyor. Oysa asıl sorun, kent merkezinin canlı kalabilmesini sağlayacak kurguyu işler kılmaktır. Şehir planlama tam bu anlama gelmektedir. Yapılması gereken, kent merkezini canlı tutacak işlevlerin çeşitliliğini desteklemek, bu işlevlerin kullanıcısı olan kentlilerin merkeze ulaşımını özendirmek ve yayaların merkezde dolaşımını kolaylaştırmaktır. Bu açıdan baktığımızda, Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin 18 yıllık uygulamalarının Kızılay’ın sönükleşmesindeki rolünü görmek zor olmasa gerek. Özellikle yaya dostu olmayan ulaşım politikalarıyla Atatürk Bulvarı bir otobana dönüştürülürken Kızılay’ın cephe düzenlemeleriyle canlanacağını düşünmek ne kadar gerçekçidir?

Bir başka sorun da, Kızılay’daki büyük ölçekli yapıların atıl halidir. Her birisi Belediye’nin farklı ölçekte sorumlu olduğu teknik konularla çözümsüzlüğe mahkum olmuş bu binların hali de Kızılay’ın yaşadığı kan kaybında önemli rol oynuyor. Yıllarca boş duran Kızılay binası ancak geçtiğimiz günlerde bir AVM olarak açıldı. Kızılay’ın sembolü olan Gökdelen, kaçak tadilatlarla tahrip edilmiş ve yine hukuki bir çözümsüzlüğe terk edilmiş durumda. Büyükşehir Belediyesi’nin boşalttığı bina da hala boş vaziyette. Çankaya Belediyesi’nin Kızılay’ı canlandırmak amacıyla yenilemeye çalıştığı SSK İşhanı konusunda da Büyükşehir Belediyesi’nin sergilediği “yıkıcı” tutum herkesin malumu. Böyle olunca Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin Kızılay’ın canlandırma projesinin ikna ediciliği giderek zayıflıyor.

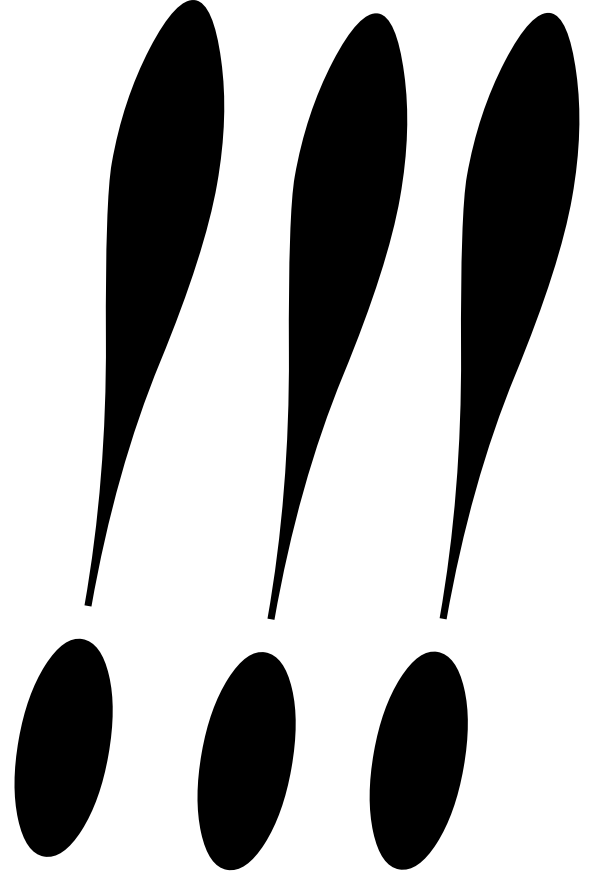
Projeye biraz daha yakından baktığımızda, bir dizi başka sorun daha gündeme geliyor. Her birisi yapıldığı dönemin önemli örneklerinden olan ve döneminin mimarlık kültürünü yansıtan yapılar, hem kent belleğini, hem de kent merkezinin barındırdığı çeşitliliği yansıtır. Bu açıdan da, bu yapıların çeşitliliği, önemli bir kültürel zenginliktir. Bu zenginliği yok edip tek tipleştirmeye çalışmak, kent yaşantısını totaliter bir çerçeveye hapsedme girişimi anlamına gelir. Bu cephelerin temizlenmesi ve özellikle reklam panoları ve tabelaların belli bir düzene getirilmesi ne kadar doğru bir öneri ise, cephelerin tek tipleştirilmesi de o kadar yanlış bir girişimdir.

Son olarak, binaların cephelerinin, kente mal olmuş mimari eserler olduğunu hatırlamak önemli. Büyükşehir Belediyesi’nin bu güne kadarki uygulamaları mimarlık kültürüne verdiği önemin pek az olduğunu defalarca kanıtladı. Hatırlatmak gerekir ki, binaların dış cephelerinin değiştirilmesi, sadece bina sahiplerini ve esnafı ilgilendirmemektedir. Bu konunun önemli bir tarafı da, bu binaların projelerini üretmiş olan mimarlardır. Konunun öncelikle binaların proje müellifleri ile paylaşılması ve onların fikirlerinin ve muvafakatlerinin alınmasını gerektirmektedir. Zira Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu’nun 16.maddesi uyarınca eser sahibinin izni olmadıkça eserde değişiklik yapılamaz. Bu açık kanun hükmü karşısında Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin proje müellifi mimarların telif haklarına karşı duyarsız kaldığını görmekteyiz.

Kent merkezi, tüm kentlilerindir. Kent merkezinin canlandırılması ve iyileştirilmesi, herkesin istediği ve destekleyeceği bir çabadır. Ancak bu girişimin tepeden inme yöntemlerle değil, kentliler yararına ve tüm ilgili kesimlerin katılımıyla kurgulanması gereklidir.

Kızılay meydan olsun

Kaldırım mı, otopark mı?

Avrupa Parlamentosu tarafından 1988 yılında kabul edilen Avrupa Yaya Hakları Bildirgesi "Yayanın; motorlu taşıt değil, insan ihtiyaçlarına göre şekillenmiş kent merkezlerinde yaşama hakkı vardır..." diyor.

Peki, kentlerimiz insan ihtiyaçlarına göre mi şekillenmiştir? Bu soruya olumlu yanıt vermek, zor değil, adeta olanaksız. Sokaklarımız, caddelerimiz, meydanlarımız, hatta yeşil alanlarımız dahi, insan ihtiyaçlarına göre değil, ne yazık ki yatırımcı-politik tercihlere göre şekilleniyor. Yaya Hakları Bildirgesi'nin kabul edildiği 1988 yılı öncesinde de kentlerimiz plansız, sağlıksız, çarpık gelişmişti, 1988 yılından sonra da düzelmedi, böyle kaldı. Kentsel rantın eşitsiz dağılımını teşvik eden yatırımlara yönelen merkezi ve yerel idarelerin insan odaklı değil, motorlu araç odaklı kararlarının kurbanı oldular. Sayılı istisnalar dışında, kentlerimizin merkezlerinde yayalar için hayat giderek zorlaştı. Bir yerden bir yere gitmek eziyete, karşıdan karşıya geçmek kâbusa, kaldırımda engelsiz yürümek olmayacak bir hayale dönüştü. Meydanlarımız, caddelerimiz kent içindeki ekspres yollara, zaten sınırlı olan parklarımız ve yeşil alanlarımız giderek rant hırsına teslim edildiler. Bugün tartışmaların odağında olan Kızılay Meydanı'nı, Atatürk Orman Çiftliği'ni, Taksim Meydanı'nı, Üçüncü Boğaz Köprüsü'nü, Haydarpaşa Garı'nı, Kanal İstanbul Projesi'ni ve diğer projeleri "insan ihtiyaçlarına göre şekillenmiş kentler" amacıyla değerlendirenler, gelişmenin ve yatırımın önünde engel olarak görüyorlar. Oysa, altyapı sorunlarını, trafik keşmekeşini, otopark çilesini yaratanlar, çarpık ve sağlıksız kentleşmenin mimarları, bu kentleri yaşanmaz hale getirenler hep karar erkine sahip merkezi ve yerel yönetimler olmadı mı? Aslında sorunu yaratanlar, kendi çözümlerine dahi inanmıyorlar.

Örneğin otopark sorunu: Bu sorunu yaratanlar, çözüm getirmekte de yetersizdirler. Kentlerimizde kaldırımlar sanki yayaya değil, otoparka ayrılmış durumdadır. Karşı kaldırıma ulaşmak için (yaşlı, engelli, çocuklu düşünülmeden) üst geçitlere mahkûm edilen yayalar, diğer kaldırımda park etmiş otomobillerle karşılaşır. Caddeler, bazen sağlı sollu, bazen iki hatta üç sıra park etmiş araçlar yüzünden geçit vermez hale gelir. Belediye otobüsü zorunlu olarak yol ortasında yolcu indirir, bindirir.

Şimdilerde yeni inşaatlarda (yetersiz de olsa) otopark ayrılması zorunlu. Birkaç yıl öncesine kadar bu soruna çözüm diye, kendi parselinde yeterli yer olmayanlardan otopark bedeli toplanıyordu. Şimdi belediyelere sormak gerek: Topladığınız bu otopark bedellerini ne yaptınız? Bedelini aldığınız kadar otopark yeri (açık ya da kapalı) sağladınız mı?

Geçmişte yıllarca otopark bedeli toplayan ve görevini yerine getirmeyen tüm belediyeler için buradan suç duyurusunda bulunuyoruz.

Avrupa Yaya Hakları Bildirgesi

1988

1. Yayanın; fiziksel ve ruhsal sağlığını korumaya uygun koşullar sunan kamu alanlarının nimetlerinden özgürce yararlanma ve sağlıklı bir çevrede yaşama hakkı vardır.
2. Yayanın; motorlu taşıt değil, insan ihtiyaçlarına göre şekillenmiş kent merkezlerinde yaşama hakkı vardır.
3. Çocuklar, yaşlılar ve engellilerin kendi zaafiyetlerini şekillendirmeyen ve kolay sosyal ilişkiye izin veren kentsel düzenlemelere sahip olmaya hakları vardır.
4. Engellilerin bağımsız hareketliliklerini sağlayacak ulaşım sistemlerine, kamusal düzenlemelere, uyarı, işaretleme sistemlerine ve taşıt araçlarına sahip olmaya hakları vardır.
5. Yayanın, izole yaya bölgelerine değil kentin düzeniyle uyumlu, ulaşılabilir, kısa ve makul bağlantıları olan yaya alanlarına sahip olmaya hakkı vardır.
6. Yayanın özel olarak;
 - Motorlu taşıtların bilimsel olarak tolere edilebilir kimyasal ve ses yayma standartlarına uygunluğunun sağlanmasına,
 - Toplu taşıma sisteminin tümünün hava ve ses kirliliği kaynağı olmamasına,
 - Kentsel alanlarında ağaç dikimiyle yeşil akciğerler oluşturulmasına,
 - Yaya ve bisiklet trafiğini korumak üzere yol sistemlerinin uyarlanmasına ve hız sınırlamaları yapılmasına,
 - Motorlu taşıtların uygunsuz ve tehlikeli kullanımını teşvik edici reklamların engellenmesine,
 - Görme ve duyma özürülerin ihtiyaçlarını da dikkate alan etkili bir işaretleme sistemine,
 - Yaya ve motorlu araç trafiğinin kolay geçiş ve durma özgürlüğünü sağlayacak ölçütler belirlenmesine,
 - Risk yaratanların sonuçlardan sorumlu olacağı bir risk yükümlülüğü sisteminin kurulmasına,
 - Sürücü eğitim sisteminin yayaları ve yavaş kullanıcıları gözeterek şekilde tasarlanmasına hakkı vardır.
7. Yayanın tam ve engelsiz hareketini sağlayacak bütüncül bir taşıma sistemine, özellikle de;
 - Ekolojik kapsamlı ve iyi donanımlı toplu taşıma sistemine,
 - Kentsel alanlarda bisiklet kullanımına ait donanımların sağlanmasına,
 - Otoparkların yaya hareketlerini engellemeyecek ve yayaların mimarı olarak özelleşmiş alanlardan alacağı keyfi etkilemeyecek şekilde konumlanmasına hakkı vardır.
8. Her üye ülke, yaya haklarıyla ve alternatif ve ekolojik taşıma biçimleri ile ilgili kapsamlı bilgiyi uygun kanallardan yaymalı ve çocuklara, öğrenime başladıkları andan başlayarak iletmelidir.

ANKARA'DA KENTSEL DÖNÜŞÜM

“Ankara Nereye Dönüşüyor ?”

1999 depremlerinden sonra gündemimize giren “Kentsel Dönüşüm” kavramı ilk önceleri özellikle büyük bir nüfusun yaşadığı İstanbul için, yaklaşan büyük depreme karşı alınması zorunlu olan bir önlem paketi olarak ortaya atıldı. Çünkü, riskli yapı stokunun envanteri çıkarılacak, bunlar gerek yıkılıp yeniden yapılarak gerekse güçlendirilerek güvenli hale getirilecekti. Daha sonra bu işte iyi bir rant olduğu keşfedildi. Neden 10 yıkılıp 100 yapılmasıydı. Anahtar sözcük de bulundu : TOKİ !

İstanbul'da başlayan hava dalga dalga 2000'li yıllar ilerledikçe tüm yurda yayıldı. “Kentsel Dönüşüm” kapsamında yapılacak uygulamalar yasal düzenleme gerektiriyordu. Çünkü yıkımlar yapılacak, insanlar yerlerinden edilecekti. Ayrıca kamulaştırmalar yapılacak, araziler TOKİ'ye devredilecek, çok büyük bir mali kaynak bu işe harcanacaktı. 2000'li yılların başlarında “Kentsel Dönüşüm Yasası” adı altında başlayan çalışmalar Haziran 2005 tarihinde “Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması Kanunu” olarak yasalaştı. Yine Temmuz 2005'te yasalaşan “Belediye Kanunu”nun 73. maddesi ile “kentlin gelişimine uygun olarak eskiyen kent kısımlarını yeniden inşa ve restore etmek; konut alanları, sanayi ve ticaret alanları, teknoloji parkları ve sosyal donatılar oluşturmak, deprem riskine karşı tedbirler almak veya kentin tarihi ve kültürel dokusunu korumak amacıyla kentsel dönüşüm ve gelişim projelerini uygulamak” konusunda Belediyeler yetkilendirildi.

Ve Ankara'da kollar sıvandı. Aslında kollar bu yasal düzenlemeler beklenmeden sıvanmıştı. Ülkemizin bir çok kentinde olduğu gibi Ankara'da da bu projeler uygulanmaya başladı, kentin bir çok bölgesine yayıldı ve birçoğu yarattığı sorunlarla adeta bir kabus olarak Ankara'nın ve Ankaralıların üzerine çöktü. Yıpranan kent dokularının ve kentte son 50 yıl boyunca oluşmalarına göz yumulan yoksul mahallelerin iyileştirilmesi adı altında yapılan kentsel dönüşüm uygulamaları, bu alanlardaki yapıların el değiştirerek yenilenmesi sırasında, buraları daha önce yaşanır kılan kesimleri yerinden ederek, adeta kentin yeni kenarlarına sürerek cereyan etti ve etmekte... Bu süreçte oluşan rant ise öncelikle yapım sürecinde devreye giren inşaat sermayesine, ardından da satın alma yoluyla mülk sahibi olan kesimlere aktarıldı ve aktarılmakta...

Ulus Tarihi Kent Merkezinde Kentsel Dönüşüm

Cumhuriyet'in başkenti Ankara açısından en önemli alanlardan Ulus, “Tarihi Kent Merkezi Yenileme Alanı” olarak ilan edildi. Büyükşehir Belediye Meclis kararında, “İlk sit kararının alındığı 1980 yılından itibaren Ulus Tarihi Kent Merkezi'nde köklü değişim/dönüşüm sağlanmadığından, mevcut dokudaki yapıların yıkılmaya, yıpranmaya yüz tuttuğu, alanın mezbelelik bir görünüm kazandığı; hızlı, hayata geçebilecek güncelleştirilmiş yeni bir Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Proje Alanı oluşturma ihtiyacı doğduğu” belirtilerek, Belediye Kanununun 73. maddesinin verdiği yetki ile teklif sınırları içinde kalan tüm planların iptali öngörüldü. Yine Ankara Büyükşehir Belediyesi, Temmuz 2005 tarihinde yasalaşan “Yıpranan Tarihi ve Kültürel Varlıkların Yenilenerek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması” Kanununa dayanarak sit alanı sınırlarını değiştirdi. Yaptırılan 1/5000 ölçekli “Ankara Tarihi Kent Merkezi Kentsel Yenileme Alanı Koruma Amaçlı Nazım İmar Planı” ile 1/1000 ölçekli “Ankara Tarihi Kent Merkezi Kentsel Yenileme Alanı Koruma Amaçlı Uygulama İmar Planı” Ankara Yenileme Alanı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Bölge Müdürlüğü'nün 17 Mayıs 2005 tarihli kararı ile uygun görüldü. Söz konusu planlar Ankara Büyükşehir Belediye Meclisince de 15 Haziran 2007 tarihli karar ile onaylandı. Her iki karar da Mimarlar Odası Ankara Şubesi ile birlikte meslek kuruluşları ve sivil toplum örgütlerince yargıya taşındı. Dava konusu işlemlerin yasa ve yönetmelik hükümleri ile şehircilik ve planlama ilkelerine, kamu yararı ve hizmet gereklerine uygun olmadığı yönündeki bilirkişi raporu doğrultusunda Ankara 10. İdare Mahkemesi 12 Eylül 2008 tarihinde dava konusu işlemlerin yürütmesinin durdurulmasına karar verdi. 4 Mart 2009 tarihinde ise dava konusu işlemlerin iptaline karar verildi. Yargı sürecinden ümit kesilince bu kez merkezi yönetim devreye girdi ve 17 Şubat 2010 tarihli Resmi Gazete'de ilan edilen Bakanlar Kurulu kararı ile Ulus Tarihi Kent Merkezi kapsamında yer alan alanlar yenileme alanı olarak kabul edildi. Bakanlar Kurulu'nun bu kararının da iptali istemiyle yargıya başvurulmuş olup dava Danıştay 6. Dairesi'nde sürmekte...

Kuzey Ankara Kent Girişinde Kentsel Dönüşüm

Ankara Kentsel Dönüşüm Projeleri içinde en hızlı hayata geçirilen proje Kuzey Ankara Kent Girişi Kentsel Dönüşüm Projesi'dir. Keçiören, Altındağ ve Pursaklar ilçe belediyeleri sınırları içinde yer alan bu alanla ilgili olarak 4 Mart 2004 tarihinde “5104 Sayılı Kuzey Ankara Girişi Kentsel Dönüşüm Kanunu” adı altında özel bir yasa çıkarıldı. (Bu yasa kamuoyunda Melih Gökçek Yasası olarak bilinmektedir.) Bu proje kapsamında Esenboğa Havaalanı yolunda bulunan gecekondu, “bizi yabancı konuklara karşı mahcup ediyor” gerekçesi ile yıkılarak yerine “çağdaş, modern” yaklaşık 20.500 adet konut yapımı planlandı. Büyükşehir Belediyesi ve TOKİ işbirliği ile, çıkan yasanın ardından inşaat ruhsatları bile alınmadan süratle tamamlanan bu proje için bölgede yaşayan insanlar hızla tahliye edildi. Yaklaşık 80-90 bin insanın yaşayacağı bir büyüklükteki bu alanın planlaması, projelendirilmesi ve inşa edilmesinin hangi yöntemlerle ve kimler eliyle gerçekleştirildiği konusunda kamuoyu ve ilgili meslek kuruluşları bilgilendirilmedi. Oluşan kentsel rantın kimler arasında pay edildiği ise kamuoyunun bilgisi dahilinde...

Mamak'da Kentsel Dönüşüm

“Dünyanın en büyük kentsel dönüşüm projesi” olarak tanımlanan Mamak Kentsel Dönüşüm Projesi ile 15 bin gecekondu yıkılarak yerine 60 bin konut, 1 milyon metrekare iş merkezi yapılması planlandı. Ankara Büyükşehir Belediyesi ile Mamak Belediyesi'nin birlikte yürüttüğü bu proje yaklaşık 100 bin nüfusun

yaşadığı 17 mahalleyi etkilemekte ve aynı bölgedeki nüfusu 240 bine çıkarmakta... Bölge halkı bilgilendirilmeden ve yurttaşlar aleyhine sözleşmelerle hayata geçirilmeye çalışılan proje büyük bir hukuk mücadelesine sahne olmakta... Bu proje, Mamaklıların örgütlenmesini sağladı, projeye karşı mücadele etmek için "Mamak Barınma Hakkı Bürosu"nu kuran Mamaklılar, "Yeni Mamak Kentsel Dönüşüm Projesi"nin iptali istemiyle dava açtılar. Yargıdan projeye iptal kararı çıkarken, projeye dayalı sözleşmelerin hukuki dayanağının da kalmadığına hükmedildi. Bu yargı kararlarına rağmen Ankara Büyükşehir Belediyesi ve Mamak Belediyesi iptal edilen projenin üzerinde küçük değişiklikler yaparak, adını bile değiştirmeden aynı projeyi 14 Temmuz 2008 tarihinde uygulamaya soktu. Bu projeye karşı da Mamaklıların hukuk mücadelesi devam etmekte...

Dikmen Vadisi'nde Kentsel Dönüşüm

Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi'nin 14.01.2005 tarihli kararı ile onaylanan Dikmen Vadisi 4-5. Etap Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Projesi 176 hektar alanı kapsamakta olup 8200 konut yapımını öngörmüştür. Yukarı Dikmen Vadisi halkının 4 yıl süren "barınma hakkı", "insanca bir yaşam" ve "güvenli bir gelecek" için verdiği mücadele sonucunda, Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi, 15.05.2009 tarihinde aldığı kararla önceki kararına dayanan Dikmen Vadisi 4. ve 5. Etap Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Projesini iptal etti. Belediye Meclisi'nin aynı tarihli, kararları ile de, anılan proje kapsamındaki ilgili planlar ve işlemlerin tümü hakkında da iptal kararları tesis edildi. İptal edilen bu projenin yerine geçmek üzere "Dikmen Vadisi Son Etap Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Projesi" ilan edildi ancak bu proje kapsamında hazırlanan imar planları da yargıya taşındı.

Atatürk Bulvarı'nda Kentsel Dönüşüm

Sihhiyeden Kuğulupark'a kadar uzanan "Kızılay- Kuğulu Kavşakları Kentsel Dönüşüm ve Gelişim Projesi" kapsamında yapılan Kuğulu Alt Geçitleri, daha önce yapılan Akay Kavşağı ile birlikte Atatürk Bulvarı'nı dönüştürdü : ŞEHİRLERARASI KARAYOLU'na.. Yargı planı iptal etti. Akay Kavşağı formülü uygulandı.. Karayolunda trafik akıyor...

Ve Yasa TBMM'de...

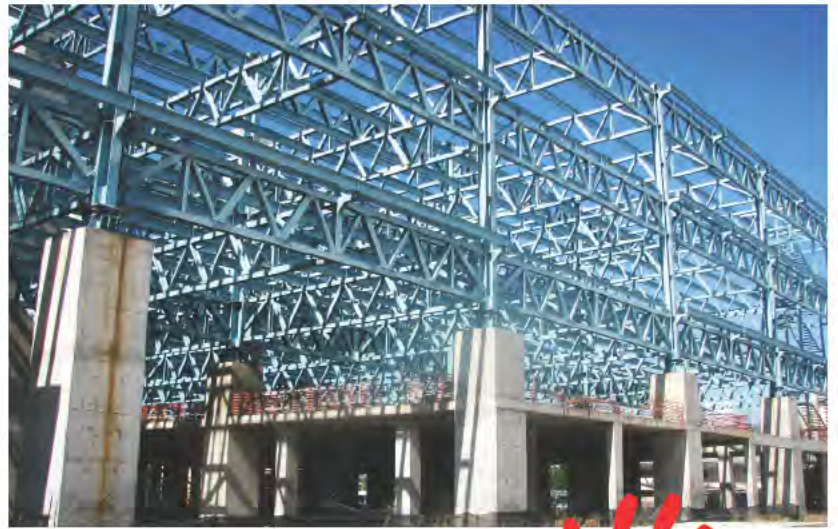
2002 yılından beri gündemde olan müstakil Kentsel Dönüşüm Yasası Tasarısı nihayet 2 Şubat 2012 tarihinde TBMM'ye sevk edildi. Adına sempatik gözükmesi için : "Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun Tasarısı" koydular. Tasarı halindeki Kanunun "Uygulanmayacak Mevzuat" başlıklı 9. maddesinde; İmar Kanunu, Zeytin Kanunu, Orman Kanunu, Turizmi Teşvik Kanunu, Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu, Kıyı Kanunu, Mera Kanunu, Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu, Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek Korunması ve Yaşatılarak Kullanılması Kanunu ve diğer Kanunların bu Kanunun uygulanmasına engel teşkil edecek hükümlerinin uygulanmayacağı hükmü getirildi ve tüm kanunların üstünde bir statü verildi. Bu tasarının yasalaşması durumunda Ankara'da "Dönüştürülme" tehlikesine maruz kalacak alanlar ve yapılar saymakla bitmiyor. Atatürk Orman Çiftliği, Ulus Tarihi Kent Merkezi, Birinci Meclis, İkinci Meclis, Ankara Palas, Sümerbank, İş Bankası, Ziraat Bankası, Vakıf İş Hanı, Etnoğrafya, Gar Binası, Opera, AKM, Mogan Gölü, Eymir Gölü, ODTÜ Ormanı, Botanik, Seğmenler, Atatürk Bulvarı, Okullar,

İloş ışıklı
boş kule !

Akşam karanlığında Çankaya'ya bakıldığında UFO sanılacak gibi ışıklandırılan Atakule esnafı kepenk kapattı. Atakule'nin üst katları tamamen terk edildi. Alt katta hala direnen bir lokanta boş masa ve boş sandalyeleri ile müşteri bekliyor. Kentlerin eski cazibe merkezleri giderek sönükleşiyor. Rekor sayıda AVM sahibi olan Ankara, bu olumsuz gelişmede başı çekiyor. Kızılay'dan sonra, kentin "buluşma noktaları" olan Karum, Atakule gibi sembol merkezleri göz göre göre boşalıyor. Kenti plansız gelişime, geleceği belirsiz bir sürece iten, kimliksizleşmesine göz yuman, içi boşalan yapıları renkli ışıklarla canlandıracağını sanan yerel yönetimlere... SOBE!

Demir kafes ihalesi

Demir kafes gidiyor, ne geliyor?

Ankara'da Eskişehir yolunda bulunan demir kafes, 3500 konut karşılığı ihale edilecekmiş, ihale eden, Büyükşehir Belediyesi... 3500 konut maliyetine denk düşen bir yığını kim oraya dikip paralarımızı çarçur ettiyse İHALE ONDA KALIR.

Direnişin ve U Başkenti

Bugün artık

çok açık biçimde görülüyor:

içinde yaşadığımız günler Türkiye'si,

özgürlüklerin kısıtlandığı,

kamusal yaşantının daraltıldığı,

sosyal yaşantının

muhafazakâr bir cendereye

sıkıştırıldığı bir ülke.

Demokrasiye, özgürlüğe ve

söz söyleme hürriyetine

sahip çıkmanın zorlu engellerle

karşı karşıya bulunduğu

bir dönemdeyiz.

12 Eylül 2010

referandumundan bu yana,

giderek otoriterleşen

bir iktidar var karşımızda;

otoriterleştikçe şiddete başvuran

bir iktidar.

Önce öğrenciler...

Boğaziçi Üniversitesi'nde, Dolmabahçe'de, Ankara'da

Siyasal Bilgiler'de, ODTÜ'nün giriş kapısında...

Coplandılar, dövüldüler, tekmelendiler. İçlerinden biri bebeğini düşürdü. Yumurtaları silah sayıldı.

Yargılandılar...

Sonra gazeteciler...

Basılmamış kitapları bomba sayıldı, kitabını yazdıkları

derin devletin mensubu ilan edildiler. Bu ülkede

yandaş olmayan gazeteciliğin terörist faaliyet olarak

anlaşıldığını göstermek üzere tutuklandılar...

Sonra yargı...

Tüm sistemiyle elden geçirilen yargı mekanizması

Hizbullah militanlarını serbest bıraktı, Deniz Feneri

davasının savcıları hakkında soruşturma başlattı;

öğrencileri örgüt saydı, Hrant'ın katlinde örgüt

bulamadı...

Sonra liseliler...

YGS sınavında ortaya çıkan şifre rezaleti örtbas

edildi, geleceğine inancı sarsılan öğrencilerin

protestosu sağır kulaklarca duyulmadı...

Sonra çevreciler...

Derelerin özgürlüğünü savunanlar gaz bombalarıyla

savuşturuldular. İçlerinden biri öldü; yetmedi,

hükümeti yıkmaya teşebbüsle suçlandılar,

tutuklandılar...

Sonra akademisyenler...

Siyasetin bilimiyle uğraşanlar, siyasetin ne tehlikeli bir

uğraş olduğunu kanıtlarcasına tutuklandılar...

Sonra avukatlar...

Bu ülkede savunma hakkının da masumiyet

karinesinin de rafa kalktığını gösterircesine

tutuklandılar...

Umudun Ankara için

Sonra sendikalar...

Emek örgütleri ağır bir baskı altında yandaştırıldı, ele geçirilemeyen sendikalar yasa dışı faaliyet yürütmekle suçlandı. Merkezleri basıldı, yöneticileri tutuklandı...

Sonra muhalefet partilerinin yönetimindeki belediyeler...

Yerel yönetim örgütleri yasa dışı yapılanma ilan edildi, Belediye başkanları ve her kademedен seçilmiş yerel yöneticiler çete üyeleri olarak tutuklandı, yüzlerce yıla yargılanmaktalar...

Ve bütün bunlar olurken, tüm kurumlar merkezi bir yeniden yapılanmaya uydurulmaya başlandı. Türkiye Bilimler Akademisi'nden, çevrenin ve kültürel mirasın korunmasından sorumlu kurullara kadar tüm özerk yapılar hükümetin denetimine alınırken, her otoriter yönetimin baş ağrısı olmuş, hep toplumdan yana durmuş meslek örgütlerinin hedefe konulmaması düşünülemezdi...

Anayasal kuruluşlar olan meslek odalarının "özerk ve kamusal" kimlikleri, Anayasa hükümlerine açıkça aykırı olan Kanun Hükmünde Kararnamelerle yok edilmeye çalışılıyor, darbe dönemlerinde bile görülmeyen bir tutumla meslek odaları iktidarın kontrolü altına alınmak isteniyor.

Kentler ve doğal çevre talan ediliyor; buna karşılık ülkenin en büyük kentlerinden en küçük dağ köylerine kadar her yerde yaşadığı çevreye sahip çıkanlar mücadele ediyor.

TEKEL işçilerinden Derelerin Kardeşliğine, bu mücadeleler hep Ankara'ya yönlendi; ülkenin kalbi, özgür ve adil bir yaşam için yükselen seslerin coşkusuyla daha da hızlı çarpıyor...

Bugün,
toplumsal meşruiyetin,
konuşulmasa da en önemli gündem maddesi haline geldiği bir dönemdeyiz.

Bu ülkenin mimarları olarak bizler, dört duvar arasına geri çekilmeyi, tarihsel sorumluluğumuza sırt çevirmeyi, kentlerin talanına seyirci kalmayı, örgütlülüğümüzden vazgeçmeyi
REDDEDİYORUZ!

Bilimden sanata, resimden şiire,
insana dair olan ne varsa tehdit ilan edildiği bir ortamda, insanca yaşama
SAHİP ÇIKIYORUZ!

Mimarlar Odası, toplumsal meşruiyetini hiçbir zaman yasa ve yönetmeliklerden almadı.

Aksine meşruiyetini, bu toplumun daha özgür, daha çağdaş bir yaşamı, daha sağlıklı çevrelerde üretebilmesi için mücadele verdiği, 57 yıllık onurlu duruşuyla kazandı.

Bizler,
21. yüzyılın mimarları,
aydınlık bir ülke ve çağdaş bir yaşam için
hem bu 57 yıllık birikimi inşa eden meslektaşlarımıza,
hem çocuklarımıza söz verdik.
SÖZÜMÜZÜ TUTMAYA KARARLIYIZ!

Bu söz, aynı zamanda Ankara'yı bir kez daha direnişin ve umudun başkenti yapma çağrısıdır...

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi 42. Dönem Genel Kurulu
bu sözü savunanların, bu kente ve bu kentte varolan özgür yaşama sahip çıkanların buluşacağı bir umut alanıdır.

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi,
tüm kentlileri, bu alanda buluşmaya, bu sözü gerçek kılmak için el birliği yapmaya çağırıyor;
BU ÇAĞRI UMUDUN ÇAĞRISIDIR!

**TMMOB Mimarlar Odası
Ankara Şubesi Yönetim Kurulu**

Tarih: 24 Şubat 2012

**Yer: TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası
Teoman Öztürk Konferans Salonu
Necatibey Cad. No:57 - Kızılay/ANKARA**

Ankara'nın Kuzeyi İsyanda

Pandora'nın Kutusu açıldı

Kuzey Ankara Kentsel Dönüşüm Projesi mağdurları, 1.etabın kura çekilmesinden bu yana sokaklarda, haklarının yenildiğini sözlerin tutulmadığını, dere yatağında evler verildiğini ifade ederek haklarını arıyorlar... Hükümet 1. etabın kura çekilişiyle, Kuzey Ankara Projesi'nin açılışını yaptı. İnsanların ev sahibi olma hayalleri umutları, hükümetin rantsal politikalarının, verdiği sözleri uygulamamasının, aldatılmasının, kura sürecine katılan haksızlıkların altında kaldı... Pandora'nın Kutusu Açıldı(*) kutunun içinden umut yerine rantsal dönüşümün günahları çıktı...

Barınma hakkı mücadelesine yakında kentsel dönüşüm mağdurları dernekleri eklenecek gibi görünüyor... Tek tipleşen kentler, sağlıksız, mekân tasarımları, umut tacirliği, adaletsizlik, üst üste istiflenmiş yaşamlar... Ankara'nın Kuzeyi isyanda, Güneyinde Dikmen direnişte... Ankara'da esen Kuzey ve Güney rüzgarları, bir TV dizisi değil elbette, ama kentsel dönüşüm mücadelesinde önemli bir mücadele dizisi olma özelliği taşıyor.

(*)Pandora'nın Kutusu: Yunan mitolojisinde insanlığın tüm günahlarını ve umudu içeren büyük sandık.

Ankara'nın Güneyi Direnişte

“Yıkacaksınız elbet...”

“...
Aksini düşünmek, kudretinizi sorgulamak haddimiz değil.
Binlerce polis ve zabıta ile geleceksiniz.
Yüzlerce panzer, kepçe ile.
Dayanamaz ki, kerpiçten o ince duvarları yuvalarımızın,
Çeliğinizin gücüne.
Dayanamaz ki, bedenlerimizden barikatlarımız,
Gaz bombalarınıza, copunuza.
Dayanamaz ki insanlık,
Rant ve yağma hırsınıza.
Yıkacaksınız elbet.
...”

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in, “...üç saatte girer yıkarız oraları”, sözü üzerine ve Belediye ile Dikmen Barınma Hakkı Bürosu arasında yapılan görüşmelerin tıkanıp bir süreçte halk böyle isyan ediyor ve haykırıyordu.

Uzun bir süredir, Dikmen ya da Vadi diyince, Biz Ankaralıların gözünde canlanan, Belediye Başkanı Melih Gökçek'in ruhsuz basın açıklamaları ve demeçleri, yoksul insanlar, iş makineleri, gaz bombaları, direniş, limon ve bolca endişe, bolca haksızlık, birileri için AVM ve lüks konut...Bu karmaşanın ve görünümünün arka planında,Neler oluyor bu bölgede?

Geçmiş yıllarda Ankara'nın gecekondu bölgesi olan bu semt, artık kentin içinde, arsa ve rant değeri artmış bir bölge olduğu için de kentsel dönüşümün ve yeni yapılaşmaların ilgi odağı olmuş görünüyor.

1990'lı yıllarda, Türkiye'de ilk kentsel dönüşüm projesi, Dikmen Vadisi'nde başlatılmıştı. Proje değişik evreleri ve fonksiyonları içeren, toplam 5 etap olarak öngörülmüştü. Projenin 1. ve 2. Etabı, vadinin çehresini değiştirmeye yetti. 2000'li yıllarda ülkemizde yaşanan siyasal, sosyal ve iktisadi gelişmeler; eğitimden sağlığa, sosyal güvenlikle ulaşımaya değin birçok kamusal alanda yaşanan liberal dönüşümler, insani değer ve kazanımlar yerine mutlak kar amacını öne alan yaklaşımlar; zamanla bu projede de kendini göstermeye

başladı. Nitekim 2006 yılına geldiğimizde Ankara Büyükşehir Belediyesi, daha önceki kararları ve yöre halkına sağlanan kimi hakları yok sayarak, “Dikmen Vadisi 3, 4 ve 5. Etap Kentsel Dönüşüm Projesi Esasları”nı yeniden belirledi.

Bir anlamda kırılma noktası olarak da görülebilecek bu politika değişimi, Dikmen Vadisi'nde yaşayan insanların görüşleri sorulmaksızın, bilgi dahi verilmeksizin alınan bu tek yanlı Belediye Meclisi Kararı ile “Dikmen Vadisi 4 ve 5. Etap Kentsel Dönüşüm Projesi” için düğmeye basılmış oldu. Böylece, Ankara Büyükşehir Belediyesi; vadiyi yeni bir yapılaşmaya açmak için, insanların yıllardır oturduğu evlerini terk etmesini istedi. Bu kapsamda ister belgeli ister belgesiz konut sahibi olsun, insanlara belediye tarafından tek yanlı olarak hazırlanmış sözleşmeleri imzaladıktan sonra 7 gün içinde vadiyi terk etmeleri bildirildi.

Dikmen Vadisi'nde yaşayan insanlar bu önerilerin bir sosyal dönüşüme karşılık gelmediğini görerek, rant temelli bu projeye ve önerilere karşı çıkmaktadırlar. Barınma Bürosu çatısı altında örgütlenen yurttaşlar, Ankara'da ve Türkiye'de, hatta uluslararası kamuoyunda büyük destek görüyorlar. Sadece Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin desteğinden ve yapıcı çabalarından mahrum olan insanların, “yaşam ve konut hakkı” talepleri ve mücadeleleri bakalım nereye evrilecek?

Ankara'nın Güneyi İsyanda Anlayacağınız...

BİRLİK PARKI YOK OLMASIN !!!

Birlik parkı, Çankaya bölgesinde yer alan yaklaşık 40.000 m2'lik bir yeşil alana sahip ve konumu itibarı ile Karakusunlar, Yüzüncüyıl, Çukurambar, Söğütözü, Çiğdem mahallelerinde yaşayan kentlilerin bir nebze de olsa nefes aldığı, genci yaşlısı tüm bölge halkının yoğun olarak kullandığı, bölgedeki çocukların en önemli oyun ve eğlence alanı, yine kentlilerin evcil hayvanlarını dolaştırdıkları sosyal bir paylaşım alanı olarak bölge halkına büyük değer katan Ankara'nın en önemli parklarından biri olarak gösterilebilir. Yaklaşık 10.000 konutun yer aldığı ve çok yoğun olarak yapılaşmanın devam ettiği bölgede yer alan Birlik Parkının yapımına 1995 yılında başlanmış olup, parkta koşu yolu, çocuk oyun alanı, basketbol sahası, kondisyon aletleri, yürüyüş yolu, park donatıları ve çok sayıda ağaç bulunmaktadır. Bu anlamıyla Birlik Parkı bölgedeki yoğun konut dokusu içindeki tek **Temiz Hava Koridoru** özelliğini taşımaktadır.

Park alanının tamamı için dönemin İmar İdare Heyeti'nin 27.04.1982 tarih ve 221 nolu kararıyla 74950 nolu parselasyon planı yapılmıştır. Bu süreçte park alanı bedelsiz terkler sonucunda muhtelif imar ada parsellerine paylaştırılmış, bir kısmı da Düzenleme Ortaklık Payı olarak ayrılmış ve kalan metrekare de bağışlanmıştır.

27.04.1982 tarih ve 221 sayılı Parselasyon Planı'nda yer alan plan notlarında "yeşil alanlar, genel otoparklar, yollar, eğlence ve diğer hizmet alanları kamu eline geçmeden ve teknik altyapı tesisleri gerçekleşmeden iskan izni verilemez" hükmü yer almaktadır. Bu plan notu uyarınca yapılaşma sürecinde (yapılara ruhsat ve iskan alınması sürecinde) bu alandaki hisselerin kamuya terklerin işlenmesi gerekirken, işlenmemiş olduğundan bu süreçte bazı mal sahipleri tarafından kamulaştırmaz el atma davaları açılmış olup. Bugün geline süreç itibarı ile Büyükşehir Belediyesi 29.11.2011 tarih ve 3438 sayılı Meclis Kararı ile mülkiyet sorunlarının belediyeye yüksek külfet getireceği gerekçesiyle mal sahiplerinin talebi doğrultusunda, tahsis edilen 16000 m2 dışındaki bakiye hisselerin bedelsiz terki ve davalarından feragat etme karşılığında, ticari rekreasyon kullanımının kaldırılarak güney bölümdeki iki ticari rekreasyon adasının yeşil alana döndürülmesi, 25 metrelik yola cepheli kuzeydeki yaklaşık 16000 m2 rekreasyon adasının konut+ticaret kullanımına çevrilerek E: 2,5 H: serbest imar durumu verilerek 1/5000 ölçekli nazım imar planı onaylamıştır.

Bu karar ile birlikte artık BİRLİK PARKI yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmış durumdadır.

İmar planı değiştirilerek konut ve ticaret alanı yapılan Yüzüncüyıl Birlik Parkı'nın olduğu gibi kalması maliyetinin 90 milyon TL olduğunu açıklayan Büyükşehir Belediye Başkanı Gökçek'in mülkiyet sorunlarının neticesinde hesaplanan bedellerin yüksekliği gerekçesiyle yalnızca o bölge için değil büyüklüğü ve özellikleri ile Ankara için büyük önem taşıyan Birlik Parkı'nın yapılaşmaya açmasını, kamu yararı ilkesini hiçe sayarak bu büyüklükteki bir park alanını katledilmesine seyirci kalması anlamak mümkün değildir.

Büyükşehir Belediyesi'ni bireysel çıkarlar öneren bu planlamayı iptal etmeye, bu tür yeşil alanları çoğaltmaya ve yaşanabilir güvenli kentsel alanlar yaratmaya davet ediyoruz.

Başbakanlık Taşınıyor mu? Yeni Bir Başbakanlık Binası mı Yapılıyor?

**Ne? Nerede?
Ne zaman?
Neden?
Nasıl?
Kim ?**

Bir süredir ilk kez gazete sayfalarında gündeme gelen, yetkililer tarafından da yalanlanmayan bir tartışma sürüyor Ankara'da...

Kamuoyunda "Eski Başbakanlık" Binası olarak bilinen Başbakanlık Hizmet Binası'nın terk edilerek, başka bir alanda yeni bir Başbakanlık Binası ya da kampusu oluşturulacağı yönünde çalışmaların başladığı söyleniyor. Tartışma bu ...

Ancak, tüm söylenenlerin ya da yazılanların doğruluğu konusunda bir belgeye, plana rastlamak mümkün değil !

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Ankara Nazım İmar Planı'nda böyle bir alanı yani "Başbakanlık Kampusu" gibi bir bölgeyi planlamadığı biliniyor.

Eğer, Başbakan, Şehircilik ve Çevre Bakanı ve Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı ayaküstü, laf arasında böyle bir şeye karar vermişlerse, zaten biz yurttaşlara da laf düşmez!

Buna rağmen, biz işgüzarlık yaparak, SOBE okurları ile gelişmeleri paylaşmak ve konuyu bir ölçüde olsa açıklığa kavuşturmak istedik.

Eski Başbakanlık Binası, Kızılay'da Bakanlıklar Bölgesi olarak da anılan yerde bulunuyor. Yapının mimarı Sedat Hakkı Eldem' dir. 1934- 1937 yılları arasında tamamlanan yapı, Gümrük ve Tekel Binası olarak düşünülmüş ve projesi yarışma ile elde edilmiş dönemin mimarlık akımının izlerini taşıyan ve beğeni toplayan bir binadır.

Cumhuriyet Dönemi boyunca, ilk Başbakanlık Binası, Birinci Meclis'in hemen yanında bulunan, Maliye Bakanlığı olarak da hizmet vermiş yapıdır. İkinci yapı, bugün halihazırda Başbakanlık Ana Binası olarak bilinen, 1937 sonrasında Gümrük ve Tekel Binası olarak ön görülen, daha sonra Başbakanlık Binası olarak hizmet veren Kızılay'daki yapıdır. Üçüncü yapı ise, Yücetepe Mahallesi'nde, Devlet Planlama Teşkilatı yanındaki yüksek katlı yapıdır. Bu bina 1980'li yılların başında PTT Genel Müdürlüğü olarak düşünülmüş, ancak, daha sonra Başbakanlık Ek Binası olarak hizmete girmiş yapıdır.

Rivayetler muhtelif...

Yeni Başbakanlık Binası'nın, Söğütözü'nde, Orman Genel Müdürlüğü arazisi içinde, Atatürk Orman Çiftliği içinde yapılacağı, son derece güvenli ve modern teknolojilerle donatılacağı belirtiliyor.

Bir başka söylenti ise başbakanlığın Ulus'ta yer alan Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü'ne bir dizi tadilat sonrasında taşınacağı yönünde...Yeni yapıya/yapılara "Selçuklu Mimarisi" nin egemen olacağı söyleniyor.

Eski Başbakanlık Binası'nın ise müze olacağı dile getiriliyor.

Yorum yapmakta zorluk çektiğimiz, bir dizi yanlışlığı içinde barındıran böyle bir "taşınma" ya da "tasfiye" projesinin, Ankara'nın Kızılay Bölgesi'ni, Cumhuriyet Dönemi Planlama anlayışını terk ederek, bu dönemin mimarlık anlayışına ve yapılarına da sırtını dönmeyi içeren bir "AKP Projesi" olduğu çok net olarak görülebilmektedir. Olayın Selçuklu Mimarisi boyutu, AOÇ arazisinin yine yapılaşmaya açılması vb. konuları ise bu noktada tartışmıyoruz. Bu konular haberimizin sınırlarını aşar.

75 yıl boyunca Türkiye'nin siyasi tarihine tanıklık eden Başbakanlık Merkez Binası'nın gözden çıkarıldığını duyunca, 200 yıldır Londra'nın Downing Caddesi No: 10 adresinde yer alan İngiltere Başbakanlık Binası'nı gözümüzün önüne getiriyoruz. Onlarda mı bir sorun var, biz de mi? Tarihe yaşatarak sahip çıkmak bu kadar mı zor?

Söğütözü'ndeki Başbakanlık Kampüsü'nün " Beyaz Saray" gibi olacağı da rivayetler arasında. Biliyorsunuz, "İleri Demokrasiye", yarı başkanlık sistemine hazırlıklar devam ediyor. Haftanın dört günü, "Ankara'nın beyaz sarayında" da, hafta sonları Dolmabahçe'de Başbakanlık Ofisi'nde...

Bu pilav daha çok su alır mı sizce?

Plan mı dediniz? Şehir planı yani...

Hayır, hayır! Ne gerek var, bize pilav yeter ...

VAN, DEPREM, ÖLÜM, YOKSULLUK, ÇADIR, KONTEYNER, ŞEHİRCİLİK, KENTSEL DÖNÜŞÜM, ÇEVRE, BAKAN, İNCE ÇALIŞMALAR, TRABZON, KUPA VS. vs. vs...

Bu kelimeler bizler için ne ifade ediyor?

Sözlükte anlamını bulmaya çalıştığımız kelimeler değil, aradığımız anahtar sözcükler de değil bu kelimeler...

Hepsi ayrı ayrı çok şey ifade ediyor. Her kelime içinde bir acıyı, yaşama dair duygularımızı, isyanlarımızı, çılglıklarımızı anlatıyor aslında. Her kelime zamanın ve mekanın yabancılaşma ile birlikte acımasızlığını da anlatıyor bir ölçüde...

Van'da yaşanan acılar, deprem, yüzlerce can kaybı, yıkılan evler, okullar, yapılar, hayatlar, yıkılan yaşamlar.

Sahi Van depremi ne zaman olmuştu? Erciş ne zaman öğretmenlere, çocuklara, yaşamın baharında olan insanlara mezar olmuştu? Ne zaman? Unuttuk mu?

Biz değil, ama memleketin yöneticileri unuttular, unutturmaya çalışıyorlar.

23 Ekim 2011 tarihini unutmayalım.

Depremle sarsıldığımız, sonrasında bazı ırkçı kafaların söylemi ile sarsıntımızın derin bir acıya dönüştüğü o günler...

Ardından, kurduğumuz kardeşlik köprüsü ile acıları sarmaya çalıştığımız, dayanışmayı ve bu toprakların sahip olduğu paylaşmayı dosta, düşmana gösterdiğimiz o günler...Hem fiziksel acıları, hem de yüreklerdeki acıları sarıp sarmaladığımız günler.

Aradan dört ay, evet rakamla 4 ay geçti.

Mevsim sonbahardı, şimdi kış! Zemheri(Ocak ayı) soğukları, kar, buz, ayaz sardı Van ve köylerini... çadırları da...gece -25-30 derece havalar oralarda!

Çevre ve Şehircilik Bakanı, Başbakan, Ocak ayı sonuna kadar Van, Erciş ve deprem bölgesi genelinde çadır kentlerde kimsenin kalmayacağını söylemişti. Koyteynerlere geçileceği söylenmişti.

Ancak, bu yazının/haberin kaleme alındığı günlerde binlerce insanımız (55 bin kişinin, yani bir stadyum dolusu insan diyebiliriz) Kızılay'ın yazlık çadırlarında yaşam mücadelesi veriyor. Her gün sobalardan kaynaklı çadır yangınları haberi geliyor, o sessiz ve yalnız kentten. Çocuklarımızı depremde sonra, çadır yangınlarında yitirdik. Ne kadar acı...

Deprem sürecini takip eden yöneticiler, bir süredir gazete sayfalarında ve televizyon ekranlarında görünmüyor. Ne söyledi ise tersi olan, kentsel dönüşüm adı altında, deprem olayından ve depreme dair kentlerimizdeki sorunlardan rant çıkarma peşindeler herhalde...

Ya da Trabzon'a bir teneke kupa bulmaya çalışıyorlar! İnce ayarlı çalışmalardan fırsat bulup, Van'ın yerleşim sorunu ile ilgilenemez olmuş görünüyorlar.

Biz bu tür yöneticileri, kendi hayalleri ile baş başa bırakarak, Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nin bir çalışmasından, yaşama değen bir projeden bahsedelim:

Açılır kapanır barınak

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Van depreminden sonra, afet sonrası geçici barınak çalışmalarına başladı. Van'da depremezelerin sorunları bitmek bilmiyor, konteynerler, çadırlar sorunu çözümüyor. Kış şartları çadırlardaki yaşam şartlarını ağırlaştırıyor. Konteynerler yetersiz kalıyor.

Afet sonrası barınma sorununa çözüm üretmek üzere, Mimarlar Odası Ankara Şubesi Araştırma Merkezi kolları sıvadı. Üyelerinin desteğiyle, açılır kapanır, kolay taşınabilir, çabuk üretilebilir, kolay depolanabilir, maliyeti ucuz, modüler geçici barınak üretti. İlk prototipi üretilen ve detayları çözülen geçici barınak yakında kamuoyu ile paylaşılacak. Değişik malzemelerden üretilebilen açılır kapanır sistemle çalışan barınak 3x3 m ebadında modüler olarak çoğalabiliyor, 4 kişi ile taşınabiliyor, açılabilir ve kapatılabilir.

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi prototipin değişik malzemelerle üretilebilmesi ve geliştirilebilmesi için malzeme firmalarını, yaşama dair katkı sunmak, küçük çözümlerle büyük adımlar atmaya davet ederken, deprem sonrası, sel sonrası, yâda mevsimlik tarım işçilerinin geçici barınma sorunlarına çözüm olabilecek, araştırma ve geliştirme çalışmalarına katkıda bulunmak isteyen herkesi fikirlerini paylaşmaya davet ediyor.

İletişim: TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi 0.312.417 86 65

Tansel Öngel

ile oyunculuğunun yanı sıra daha birçok şeyi konuştuk. Ankara ile başlayan sohbetimiz, sinema, şiir, müzik ve kitaplara kadar uzandı. Öngel Ankara'da geçirdiği zamanları özlemle anlattı, Ankara'daki değişim üzerine sorduklarımıza samimiyetle cevap verdi. Ve eski Ankara'yı nasıl özlediğimizi hatırlattı.

Ankara...

Ankara'dan gittiğim de bir Doğu Avrupa Şehriydi Ankara. Ben Cumhuriyet'in ilk yıllarında kurulmuş binalara hayrandım. Etnoğrafya Müzesi, Ankara Lisesi, Opera binası, Sümerbank, Ziraat Bankası Binası... Mesela Küçük Tiyatro, Orhan Veli'nin kaldığı bir oteldir. Ankara'da iken biz Devlet Demiyolları'nın lokantasına, meyhanesine giderdik. Türk Sanat Musikisi sanatçıları akşam üstü radyodan çıkar, gelirlerdi. Biri kanununu çıkarır çalmaya başlardı, öbürü udunu çıkarırdı. Sanat müziği kalıpları olan bir müzikti bana göre. O Ankara'daki gar lokantası ile hayatıma sanat müziği girdi. Oradaki ücretsiz konserleri hiç kaçırmazdık. Kültür yapısı da değişmiş. Bizim zamanımızda SSK İş Hanı alternatif müziklerin çıktığı bir yerdi. Gölge denen mekanı özlüyorum. Türkiye'de hala bir eşi yok. Gölge'de rock grupları çalardı. Çankaya'da Manhattan diye bir bar vardı, Manhattan'da dinlediğim grupları İstanbul'da canlı olarak hiçbir yerde dinlemedim. Ankara'nın Beşevler'inde okumuş olmanın ve Bahçelievler'in o güvenli ortamında büyümüş olmanın ayrıcalık olduğunu düşünüyorum ama Ankara artık bir Doğu Avrupa şehri olmaktan uzaklaştı. O şehir gitmiş yerine gerçekten farklı bir şey gelmiş. Betonun estetiği olmuyor işte. Alt geçitler, üstgeçitler, şunlar, bunlar gerçekten yolumuzu bulamıyoruz. 4,5 milyonluk bir şehirde illa ki bir değişim olacaktı, ama bu kadar kötü planlanmış, bu kadar geleceğe kötü hazırlanmış, bu kadar kötü mimari ile sadece rant için Ankara'nın yollarına, kaldırımlarına kadar satan zihniyet belki şimdi yüzüstü konuşuyor olabilir ama tarihin önünde bir gün, çok değil bundan belki 30 yıl 40 yıl sonra birileri "ya sen ne yaptın be adam" diyecektir.

Şiir yazdığını biliyoruz Tansel Öngel'in, bir çok kişi gibi yirmili yaşlarda şiir yazdığını anlatıyor, daha sonraları şiiri bıraktığını, "Oyunculuk ve şairlik bir arada olur elbette ama ben o kadar yetenekli değilim" diyor, sevdiği şairler ise...

Ahmet Telli, Nazım Hikmet sayabilirim sevdiğim şairler arasında ama daha fazlasını da sayabilirim. Turgut Uyar kitapları başucu kitaplarımdandır, çok fazla şairi seviyorum, sayamayacağım kadar.

Tansel Öngel merak ettiği ve öğrenmek istediklerinin peşini bırakmayanlardan. Sesini duymak istediği enstrümanların peşinden giderken oyunculuğun dışında bir müzisyen de yaratmış. Müziğe olan merakı bağlama çalmakla başlayıp

Tansel Öngel. Trabzon Devlet Tiyatrosu Sanatçısı ve dizi oyuncusu.

klarnete kadar gitmekte, ve klarnet ile de durmayacak gibi görünüyor... Oyunculuk ve Müzisyenlik arasında ise bir tercih meselesi olamayacağını anlatıyor.

Aslında daha beş yaşındayken evdeki kırık bağlama ile başlayan bir serüvendi benim için. Sonra Halkevleri Genel Merkezi'nde Timur Selçuk'un kullandığı söylenen efsane bir piyano vardı, yalnız akordu bozuktur. O piyanonun tuşlarına basarak do, mi derken kullanmaya başladım. Sonra lisede bir grubumuz oldu, org çalıyordum; yan flüt çalmak istedim, biraz ud çaldım, akordeonun sesini merak ettim, cümbüş, cura derken, amatör bir müzisyendim, iki ay öncesine kadar. Şimdi klarnet dersleri alıyorum. Tiyatro müzikten bağımsız değil. Müzikallerde oynadım, oynamayı da isterim. Tiyatro pastaysa müzikal onun kremasıdır. Müzikaller başka bir disiplindir, hayranlık uyandırıcı performanslar gerektirir. Müzik hayatımdan hiç çıkmaz diye düşünüyorum ama profesyonel bir müzik için en büyük hayalim klarnet ile Bach konseri.

Beğendiği, sevdiği ve sevmediği her şeyi soruyoruz. İçtenlikle anlatıyor, işini, sevdiklerini sevmediklerini... Pek çok şeyi sevdiği için pek çok şey de olabiliyor bir tiyatro sahnesinde ya da kamera karşısında.

Kitaplar ve yazarlar...

Bir kitabı bitirince uzunca bir süre etkisinden çıkamamak o kitabın dili ile konuşmak Oğuz Atay'ın tutunamayanları ile başladı bende. Puşkin, Dostoyevski, Gorki, Sartre, Nietzsche, hangi kitaplarını okursam okuyayım ayağımı yere basmamı sağlayan kitaplardan. Yeni dönem yazarlarından Hakan Günday, Murat Menteş, Alper Canogüz, okumaya devam ettiğim, herkese tavsiye ettiğim yazarlardan... Son okuduğum Ahmet Ümit'in "Bab-ı Esrarı" ise çok güzel kitaptı.

Sinema...

Korku sinemasını izleyemiyorum, bilmiyorum, belki korkuyordumdur. Psikolojik gerilim türünü izlemek ise keyifli. Başucu filmlerimin arasında The Fall gelir. Tarihi filmleri çok seviyorum, başka ritimlerde olan zamanları görmekten çok hoşlanıyorum, o çağın ritmini duymak gibi. Yılmaz Güney'in duvar filmi, Umut filmi bunlar yüzyıl sonra da yaşayacak filmler. Charlie Chaplin'in Modern Zamanları ise hala vazgeçemediğim filmlerden.

Oyuncular...

Hep sorarlar kendinize örnek aldığınız bir oyuncu var mı? Hangi oyuncu ile röportaj yapılıyorsa, her biri Robert de Niro, Al Pacino, Meryl Streep ya da marjinal oyuncular sayıyor. Bilemem ama Türkiye 'de göz önünde olan ve olmayan o kadar çok oyuncu var ki benim örnek aldığım. Ankara Devlet Tiyatrosu'nda Durukan Ordu var, yakın arkadaşım ve çok örnek alırım kendime. İnsanlar için çok popüler olabilir, Kıvanç Tatlıtuğ ve Kenan İmirzalıoğlu'nu çok örnek alırım, çünkü müthiş disiplinli olduklarını düşünüyorum. Kamera oyunculuğunu çok iyi yaptıklarını düşünüyorum. Ali Ata'yı, Ertan Saban'ı çok örnek alırım o kadar çok ki beğendiğim oyuncular da hiç öyle yaşlı adamlar da değil bunlar, kimisi benden küçük veya benim yaşımda. İçi güçlü olan, zenginliği olan, bu duyguyu yaşayan ve yansıtan çok fazla oyuncu var. Olgun Şimşek'i izlemeye doyamıyorum mesela, benim için öğretmen gibi, daha da yetişiyor genç adamlar ve genç kadınlar...

Küçük DEV adamlar

İbrahim, Ahmet, Onur, Ali, Burak... İsimlerinin önemi yok. Kimi kâğıt mendil satıyor, kimi simit, kimi de yara bandı. Aslında ne sattıklarının da önemi yok. Onlar kendilerini koruyan yasalardan, sözde haklarını korumayı amaçlayan ulusal ve uluslararası sözleşmelerden habersiz sokakta çalışan/çalışmak zorunda olan çocuklar. Onlar henüz 11-14 yaş aralığında bulunmalarına karşın, yerine getirmek zorunda oldukları "boylarını aşan" sorumlulukları nedeniyle yaşamaktan yorulmuş, zamansız olgunlaşmış çocuklar. Onlar yaşamlarının bir dönemi göz ardı edilmiş çocuklar.

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi "çocuk ve mimarlık" çalışmaları kapsamında, kenti hem de kentin en aktif alanlarını, en yoğun saatlerde kullanan, sokakta çalışan/çalışmak zorunda olan çocukların kenti nasıl algıladıklarını ve kenti onların gözleriyle görmek için 4 Şubat 2012'de Ankara Cer Modern'de bir atölye çalışması düzenledi. Bu atölye çalışmasında sokakta çalışan çocuklar ve çalışmayanlar yan yana idi. Sokakta çalışan çocuklar, fiziksel, duygusal, sosyal, sportif, beslenme ve sağlıkla ilgili pek çok gereksinimlerinin bir program çerçevesinde karşılanmaya çalışıldığı bir kuruluştan rehber eğitimcileri ile bu çalışmaya katıldılar.

Atölye çalışması, yaşam koşullarının güçlüğüne onların çocukluklarını alıp götürdüğünü, yerine hayal kurma yeteneği bile yok olmuş, daha gerçekçi, çocuk görünümüne yetişkinler haline dönüştürdüğünü ortaya çıkardı. Onları kentte etkileyen herhangi bir yapının olabileceğinin farkında dahi değillerdi, nasıl bir kent istedikleri sorgulandığında kenti değil; sakinliği, huzurundan, doğallığından, sessizliğine dikkat çekerek, köy yaşantısını imrenerek anlattılar. Bina ise onlar için yuvaydı, bu nedenle en güzel binaya, aileleri için belki uzak bir hayal olan TOKİ konutlarını örnek verdiler. Nasıl bir kent istedikleri sorusuna verdikleri yanıt ise; sessiz, sakin, yeşil bir yer... Bu sonuç şaşırtsa da haklılardı sonuna kadar. Sokakta çalışmanın yaşatabileceği (madde kullanımı, fiziksel ve duygusal her tür şiddet vb.) pek çok olumsuzluğa karşı güçle mücadele kaygısı ile kendini korumak zorunda olan, günü bir dizi tedirginlik, korku ve ekmek kavgası ile tamamlayan bu çocuklar yaşlılarından, hatta yaşça çok büyük kişilerden daha fazla kullandıkları kentin farkında değillerdi.

Sokakta çalışan çocuklar için onlara sadece çocuk olduklarını anımsatacak ve o bilinçle yaklaşacak merkezlerin sayısının artması gerekiyor. Böylece ertelenen çocukluklarının yaşatılmasını sağlayacak yeni hizmet modellerinin yaratılması ise toplumdaki pek çok kişinin onlar için ortak dileği olacaktır.

İyi niyetli çalışmalar, programlar ve hayata geçen atölye çalışması benzeri çabalar ve kurumsal uygulamalar yanında bu küçük adamlara, sokakta çalışmayan akranlarıyla yan yana olabilmeye ortamlarının sağlanması ve en azından eşit eğitim koşullarının yaratılması gerekiyor. Bu açıdan bakıldığında, "küçük dev adamlar" için küçük dev adımlara gereksinim var...

**TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi
Çocuk Mimarlık Çalışmaları Merkezi
Yarışmalar 2012**

www.mimarlarodasiankara.org

“Sevgili Ankara, “Sevgilim Ankara”

Ne çok sevdik seni her birimiz, taşlarına bakıp gözyaşı dökenleri bağrında avuttuğunu ne çok gördük... Bir dost omuz başı gibiydin tüm zamanlarda... Hangimiz haksızlığa uğrasak, sen bütün içtenliğine açtın mekânlarını bize... TEKEK işçisiydik, kamu emekçisiydik, suyumuz, toprağımıza ve ormanlarımıza sahip çıkan köylülerdik, özerk demokratik üniversite isteyen, YÖK kaldırılсын diyen öğrencilerdik; bizi barındırdın, kaldırım taşınla, asfaltınla ses verdin sesimize. Senin duvarlarından, pencerelerinden yankılandı da duyuldu daha güzel bir ülkede yaşama çağrımız.

Kendimize, kentimize, yaşamlarımıza yabancılaştığımız, selamlaşmadan, hızlıca, kaçır gibi evimize gitmeye mahkûm olduğumuz günlerde sen bize paylaşmayı, dayanışmayı yeniden hatırlatan ev sahibi oldun. Çocuklarımızın doğumuna tanıklık ettin, tıpkı bir ülkenin yeniden doğumuna tanıklık ettiğin gibi... Hoyratça çiğnedik sokaklarını, otomobil lastikleriyle ezdik caddelerini, unuttuk bazen seni gündelik koşturmacalar içinde. Başkent olduğunu sen eksildikçe fark ettik; şaşırarak dönüp baktık yıpranmış yüzüne; gülümsedin geç kalınmış bir baba gibi.

“Çılgın” hesaplarla bir büyük kasabaya dönüştürülmek isteniyorsun, kötü makyajla sıvanıyor yüzün, mağrur çizgilerini saklamak istiyorlar sahte cepheler arkasında. Giderek daha çok egzoz dumanı pompalanıyor ciğerlerine, giderek daha çok beton akıtılıyor yeşiline. Kimliğin silikleştiriliyor... Biliyoruz, asıl yok edilmek istenen sen değilsin elbette, seni sen yapan modern ruhun.

Sen Ankara’sın; sevdiğimiz, sevildiğimiz, ayrılıkları ile hüznünlendiğimiz, kavuşmalarını özlediğimiz. Sevgilimizsin.

Bir kent sevgili olur mu? Olur... Yüreğimizin serinliğine açılan bir penceredir nefes aldığımız; saflığına, dostluğuna vurduğumuz aşkımızın kentidir Ankara...

Sevdik seni; güneşli Mayıs göğünü sevdik, gri-beyaz örtünmeni sevdik Ocak ayında, Ekim yapraklarını sevdik okul çocuklarının yollarına serdiğin. Her mevsimde yeniden keşfetmeyi sevdik senin güzelliklerini. Kentliliğini sevdik, başkentliliğini.

Biz Ankara’yı seviyoruz, karşılıksız... Biz Ankara’yı seviyoruz, tutkulu... Biz Ankara’yı seviyoruz, imkânsız... Biz Ankara’yı seviyoruz, öfkeli...

Bir kent sevgili olur mu? Olur...

Biz Ankara’yı seviyoruz, isyanı yürekte hissedişin, derin uykulardan uyanışın, inatla süren mücadelenin kentidir Ankara. Biliyoruz, toprağın, suyun, havanın, ateşin uyanışı kadar sancılıdır, bir kentin uyanışı... Bu sevgili kent, bu güzel sevgili bir kez daha uyanacak uykusundan.

Direnişin ve Umudun Başkenti olacak ANKARA...

ÖZGÜRLÜĞÜN TEHLİKELERİNDEN VE KARANLIK YÖNLERİNDEN KORKMAMALIYIZ.

KROPOTKİN

SOBE, TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Bülteni’nin ücretsiz ekidir.

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Fatih Söyler

Yayın Kurulu: Hazeli Akgöl, Tezcan Karakuş Candan, Nergiz Demirkaya, Ali Hakkı, İmran Karaman, Sila Karataş, Ethem Torunoğlu, Y. Yeşim Uysal, Ece Yoltay, Murat Aslan

Yayına Hazırlayan: Zeynep Yıldız

İletişim: Konur Sok. 4/3 Kızılay Ankara Tel: 0312 417 16 85 E-posta: sobe@mimarlarodasiankara.org - gazetesobe@gmail.com

Baskı: Mattek Matbaacılık Bas. Yay. Tan. San. Tic. Ltd. Şti. Adakale Sk. 32/27 Kızılay/Ankara Tel: 0312 433 23 10

Bu bir ildir.